

Arrest

nr. 97 620 van 21 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. LEMMENS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 juni 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 14 juni 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 27 juni 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 6 september 2012.

1.3. Op 30 oktober 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 oktober 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren en getogen in de provincie Nangarhar, district Surkhrod, dorp Dawlatzai. U bent Pashtoen van etnische origine en soennitische moslim. U bent gehuwd en uw echtgenote en drie minderjarige kinderen verblijven in Afghanistan. U diende Afghanistan te verlaten uit vrees voor de Taliban. U bent opgeleid als schilder in Jalalabad. Daarnaast bent u getraind als bokser. U komt uit een familie die samenwerkt met de overheid. Eén van uw broers is hoofd van de Council van MRRD ("Ministry for Rural Rehabilitation en Development") in uw dorp, een andere broer werkt in een project van een Duitse NGO en een kozijn is bij het Nationale leger en is gestationeerd in Uruzgan. U stelt dat u de laatste vier maanden voor uw vertrek werkte als bodyguard van Amir Jan Dawlatzai. Hij is de beste vriend van uw kozijn, die 'malik' is in jullie dorp. U en uw familie hebben Amir Jan Dawlatzai gesteund in de campagnes voor de beide parlementsverkiezingen. U verklaart dat u geregeld met hem meereisde voor evenementen of jirga's als hij u nodig had. Sinds hij verkozen is, in 2010, werkt hij in Kabul. U werkte vier maanden als bewaker van zijn huis in Dawlatzai, en als bodyguard tijdens de twee dagen per week die hij thuis doorbracht. Op een dag heeft u een dreigbrief ontvangen van de Taliban. U nam deze brief niet ernstig en legde hem naast u neer. Ongeveer twintig dagen later werd u er telefonisch van op de hoogte gebracht dat er een tweede dreigbrief was aangekomen. Toen Amir Jan thuis kwam bracht u hem hiervan op de hoogte. Hij zei u dat hij de brieven zou vertalen en u ging naar huis om de brieven te halen. U belde een taxi en de chauffeur zou u onderweg oppikken. Toen hij eraan kwam, werden jullie door gewapende mannen overvallen en naar een onbekende plaats gebracht, waar er veel Taliban aanwezig waren. Jullie werden er slecht behandeld en u werd onder druk gezet om een zelfmoordaanslag op Amir Jan te plegen. Jullie zaten er ongeveer een maand vast en dan wisten jullie te ontsnappen. U was helemaal niet bekend met de streek. Na twee uur lopen, kwamen jullie een herder tegen en vroeg u de weg naar Jalalabad. De vrachtwagenchauffeur zei dat hij u naar een plaats zou brengen van waaruit u naar Jalalabad kon gaan. In een dorp wisselde u van voertuig en vroeg de chauffeur zijn gsm te gebruiken. U belde uw broer en zei hem met geld naar Chauke Talachi (kruispunt in Jalalabad) te komen. U verbleef nog twee dagen bij uw tante. Uw broer regelde uw vlucht uit Afghanistan. U vertrok in hamal (maart-april) en was ongeveer drie maanden en half onderweg tot België waar u op 14 juni 2012 een asielaanvraag indiende.

U legt volgende documenten neer: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument), een brief van Amir Jan Ahmadzai en twee dreigbrieven van de Taliban dd. 15.02.1390 (5 mei 2011) en 11.03.1390 (1 juni 2011).

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in bovenstaande Conventie kan worden vermoed. Immers, u heeft noch uw profiel, zijnde de bodyguard van MP Amir Jan Dawlatzai, noch het incident dat aanleiding gaf tot uw vertrek, met name de ontvoering door Taliban, voldoende aannemelijk gemaakt. Verscheidene incoherenties ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas.

Hoewel er niet getwijfeld wordt aan de steun die u en uw familie Amir Jan hebben gegeven in zijn campagnes en u hem bij verscheidene gebeurtenissen heeft begeleid, wordt er wel getwijfeld aan uw verklaringen over uw werk als bodyguard van MP Amir Jan, in de vier maanden vóór uw vertrek naar het buitenland. U stelde aanvankelijk dat u bodyguard was en hem overal begeleidde naar verscheidene dorpen en naar het parlement (gehoorverslag CGVS p.4). Vervolgens, wanneer u gevraagd wordt in detail te vertellen over uw activiteiten en deze concreet te maken, verwijst u naar evenementen in het kader van de verkiezingscampagne of andere gebeurtenissen zoals een Jirga of een condoleantie bij een groot incident twee en een half jaar geleden (gehoorverslag CGVS p.4-5). Op de vraag wat u precies deed als bodyguard gedurende die laatste vier maanden, geeft u geen of een ontwijkend antwoord. Na aandringen verklaart u dat Amir Jan in Kabul werkte en enkel gedurende twee dagen per week naar zijn huis kwam, op donderdagavond. U was niet zijn bodyguard in Kabul en u opnieuw gevraagd waaruit uw functie als bodyguard dan bestond gedurende die twee dagen dat hij thuiskwam bij zijn familie, zegt u uiteindelijk dat u instond voor de bewaking van zijn woning tijdens zijn afwezigheid. U gevraagd hoeveel keer u hem dan buiten uw dorp begeleidde, zegt u dat u naar de stad ging en naar

het districtscentrum (gehoorverslag CGVS p.6). U vertelt op geen enkele manier spontaan, coherent en overtuigend over uw werk als bodyguard van een MP.

Hierbij komt tevens dat uw verklaringen over uw ontvoering onvoldoende coherent zijn, waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas verder in het gedrang komt. U verklaart dat er ongeveer twintig dagen zaten tussen de twee dreigbrieven die u ontving (gehoorverslag CGVS p.6), en dat u twee dagen na de laatste brief werd ontvoerd (gehoorverslag CGVS p.9). Uw uitleg over de ontvoering is bijzonder verwarrend (gehoorverslag CGVS p.7-8). Zo zegt u eerst dat Amir Jan bij zijn terugkeer uit Kabul, zijn chauffeur naar u stuurde, waaruit zou kunnen afgeleid worden dat die u thuis moest oppikken om de brieven "ter vertaling" aan Amir Jan te tonen. Uiteindelijk verklaart u dan dat u in het huis van Amir Jan was en dat u op weg ging naar uw huis om de brieven te halen en dat u een taxi had gebeld die u ergens onderweg zou oppikken. Verder passen ook de door u gepresenteerde dreigbrieven van mei en juni 2011 niet in de chronologie van de door u aangehaalde gebeurtenissen. Zo verklaart u dat u in de maand Hamal (maart-april) vertrokken bent en dat u in de maand Hut (februari-maart) gevangen zat gedurende één maand. Echter, de dreigbrieven dateren van mei-juni 2011, dus ruim zeven maanden vóór uw gevangenschap, dus op een moment dat u nog niet voor Amir Jan aan het werk was als lijfwacht (gehoorverslag CGVS p.9-10). Dit is totaal niet plausibel.

Wat uw gevangenschap in handen van de Taliban betreft is het frappant dat u geen enkele informatie kan geven over de plaats waar u zou zijn vastgehouden, noch informatie heeft over de weg die jullie terug naar Jalalabad namen na jullie ontsnapping, niettegenstaande u in een bepaald dorp, waarvan u ook de naam niet kent en ook niet naar heeft gevraagd, van voertuig diende te veranderen. U kan zelfs niet bij benadering aangeven hoe lang u onderweg was van die plaats naar Jalalabad (gehoorverslag CGVS p.7-8). U zou ook niet aan de vrachtwagenchauffeur die jullie op de terugweg tegenkwamen en die jullie ook een eind verderop bracht hebben gevraagd waar jullie zich in godsnaam bevonden. Dit alles komt bijzonder ongeloofwaardig over. Eerder had u nog verklaard dat u overal in de provincie Amir Jan had begeleid. Dat u geen enkel idee zou hebben over de richting van waar u kwam, u zich bij geen enkele passant heeft bevraagd, en pas op Chauke Talachi wist waar u was, is in deze context weinig geloofwaardig.

Verder werd u ook gevraagd wat uw familie, of Amir Jan hebben ondernomen, nadat u ontvoerd werd. Uw antwoorden op deze vragen zijn uiterst merkwaardig. Immers, u stelde dat u Amir Jan niet meer heeft gecontacteerd terwijl dit toch logisch zou zijn, dat u "als bodyguard" zou laten weten dat u benaderd werd door Taliban om hem te schaden. U gevraagd waarom u dat niet deed, zegt u opmerkelijk genoeg "dat het zijn zaak was". U gevraagd dit te verduidelijken, zegt u "dat hij misschien problemen zou creëren voor uw familie", wat uw uitleg er niet begrijpelijker op maakt. U vervolgens gevraagd welke stappen uw familie heeft ondernomen na uw ontvoering, zegt u dat u "geen tijd had om daarover te spreken", dit terwijl u nog twee dagen bij uw tante verbleef na uw ontsnapping en over dergelijke zaken toch moet zijn gesproken, gelet op de ingrijpende beslissing die u naar aanleiding hiervan nam (gehoorverslag CGVS p.10-11). U erop gewezen dat dit alles zéér bevreemdend klinkt, doet u geen enkele moeite om meer duidelijkheid te geven (gehoorverslag CGVS p.11). Het is dan ook uiterst ongerijmd dat u wel een brief voorlegt van Amir Jan dd. 17.04.1391 (08 juli 2012) op verzoek van uw broer die hem alles heeft uitgelegd (gehoorverslag CGVS p.11).

Uit het bovenstaande blijkt dat u uw vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt, en wordt u hierbij de hoedanigheid van vluchteling geweigerd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw 'taskara' is een loutere aanduiding van uw identiteit die hier niet ter discussie staat. De dreigbrieven en de brief van Amir Jan betreffen met de hand geschreven stukken die door eender wie, waar of wanneer kunnen zijn opgesteld. De herkomst ervan kan niet worden nagegaan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nangargar, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld. U verklaart weliswaar afkomstig te zijn van

Surkhrod. Echter, gezien er geen geloof meer kan worden gehecht aan uw asielrelaas, en u aangaf dat u in Jalalabad als schilder bent opgeleid en er gewerkt heeft, en aangezien u ook verklaart familie te hebben in Jalalabad (gehoorverslag CGVS p.4 en p.7), is het CGVS van oordeel dat u zich in Jalalabad kan vestigen en uw leven aldaar, zonder een vrees voor vervolging, kan verderzetten.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan-Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van de motiveringsplicht uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) alsook van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal op grond van foutieve motieven heeft besloten dat het asielrelaas van verzoeker niet van zodanige aard is dat hij hier in België erkend kan worden als asielzoeker of als persoon die van de subsidiaire bescherming kan genieten, daar er incoherenties zouden zijn die de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker zouden ondermijnen en daar verzoeker een intern vluchtalternatief zou hebben. Verzoeker geeft aan dat hij de commissaris-generaal verteld heeft wat hem overkomen is en dat zijn verklaringen duidelijk en gedetailleerd waren, dat hij uitgebreid verteld heeft over zijn activiteiten als bodyguard van Amir Jan Dawlatzai maar dat hij over de vier laatste maanden, volgens de verwerende partij, niet genoeg wist te vertellen, dat dit nochtans perfect te verklaren is doordat hij de laatste vier maanden niet veel anders hoefde te doen dan het huis bewaken en hier nu eenmaal niet meer over te vertellen valt. Verzoeker stelt dat de verwerende partij in zijn beslissing toegeeft dat er niet aan getwijfeld wordt dat zijn familie het parlamentslid gesteund heeft én dat hij het parlamentslid bij verscheidende gebeurtenissen heeft begeleid. Verzoeker beklaagt zich er over dat als hij dan juist over die laatste vier maanden weinig weet te vertellen, dit wordt aangegrepen als reden om zijn relaas als incoherent te beschouwen. Wat betreft de chronologie van de

gebeurtenissen met betrekking tot de dreigbrieven en de ontvoering, is er volgens verzoeker onvoldoende rekening gehouden met zijn profiel gezien hij analfabeet is en het moeilijk heeft om juiste data te onthouden.

Verder vindt verzoeker het vreemd dat de verwerende partij ervan uit gaat dat hij in de provincie vastgehouden zou zijn, terwijl het goed mogelijk is dat hij in een aangrenzend gebied gevangen is gezet, waar hij nog nooit is geweest. Verzoeker meent dan ook dat de verwerende partij uitgaat van een compleet verkeerde veronderstelling en hier haar beslissing op grondt, dat dit een gebrek in de motivering betreft. Voorts merkt verzoeker op dat hij een brief van Amir Jan bijbrengt die zijn verhaal bevestigt maar dat de verwerende partij zich er al te gemakkelijk van af maakt door te stellen dat zowel dreigbrieven als de brief van Amir Jan stukken betreffen die door eender wie hadden kunnen worden opgesteld en dat men de herkomst er niet van kon nagaan, dat op deze manier een asielzoeker uiteraard nooit zijn relaas kan bewijzen, dat een asielzoeker wordt geacht zelf de bewijzen bij te brengen van hetgeen hem overkomen is, maar dat het leveren van bewijs een onmogelijke opgave is, als men systematisch blijft stellen dat elk document nagemaakt kan worden en dus niet geloofwaardig is. Verzoeker stelt documenten bij te brengen maar dat de verwerende partij zonder meer stelt dat er geen geloof kan worden aan gehecht, zonder ook maar enig verder onderzoek te doen, dat deze houding niet te rijmen is met de houding die een zorgvuldige overheid in acht dient te nemen bij het nemen van een beslissing. Verzoeker ontkent dus ten stelligste dat zijn relaas niet correct zou zijn en meent dat de commissaris-generaal duidelijk te ver gaat in zijn gevolgtrekkingen en tekort schiet in zijn motivering, hoewel zijn verklaringen eerlijk, mogelijk en geloofwaardig zijn. Verzoeker is van oordeel dat deze verklaringen door de commissaris-generaal onvoldoende werden beoordeeld en een dergelijke houding strijdig is met de beginselen van behoorlijk bestuur, dat de vernietiging van de bestreden beslissing zich duidelijk opdringt. Verzoeker merkt nog op dat er geen tegenstrijdigheden waren in zijn verhoren, hetgeen toch een aanwijzing is dat zijn verhaal wel eens waar zou kunnen zijn, dat tijdens al de uren verhoor zijn beweringen altijd consistent geweest zijn, hetgeen maakt dat zijn relaas als eerlijk, waar en geloofwaardig kan worden beschouwd.

Verzoeker meent dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus zou moeten worden toegekend, dat zijn herkomst van het dorp Ahmadza in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar niet in twijfel wordt getrokken, dat er ook niet aan getwijfeld wordt dat hij altijd in het district Surkhrod heeft gewoond, dat dit district door de commissaris-generaal als onveilig gebied waarvan de inwoners de subsidiaire bescherming zouden moeten krijgen, wordt beschouwd. Verzoeker vervolgt dat de commissaris-generaal de mening is toegedaan dat hij interne vluchteralternatieven heeft, dat hij zich zou kunnen vestigen in Jalalabad, dat hij daar inderdaad een opleiding heeft gevolgd, maar er nooit heeft gewoond en er geen enkele band mee heeft, dat zijn echtgenote en kinderen er evenmin een band mee hebben. Volgens verzoeker geeft de commissaris-generaal aan dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar verslechterd is maar dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district, dat bepaalde districten in die provincie dus wel degelijk onveilig zijn zodat de vraag kan worden gesteld of het wel verantwoord is om de reis naar Jalalabad te maken. Verzoeker meent dat een binnenlands vlucht-of vestigingsalternatief door de commissaris-generaal enkel kan worden tegengeworpen als het alternatief veilig te bereizen is en dat de bewijslast in deze volledig bij de commissaris-generaal ligt en dat het bewijs *in casu* niet geleverd wordt. Concluderend stelt verzoeker dat hij de voorwaarden voor de subsidiaire bescherming vervult en dat als hij moet terugkeren naar Afghanistan, hij slachtoffer riskeert te worden van arbitrair geweld.

Er worden geen nieuwe documenten bij het verzoekschrift gevoegd.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. *In casu* dient vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd wordt dat verzoeker het incident dat aanleiding gaf tot zijn vertrek onvoldoende aannemelijk maakt. Uit het verhoorverslag blijkt dat verzoekers verklaringen betreffende de dreigbrieven en zijn ontvoering door de Taliban onvoldoende coherent zijn, waardoor de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas in het gedrang komt.

Vooreerst passen de door verzoeker aangebrachte dreigbrieven, gedateerd in mei en juni 2011 (gehoorverslag, p. 11), niet in de chronologie van de door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen. Verzoeker verklaarde in de maand 'Hammal' (maart-april 2012) te zijn vertrokken uit Afghanistan (gehoorverslag, p. 6), 2 dagen nadat hij ontsnapt was (gehoorverslag, p. 11) van een 28 dagen tot een maand lange vasthouding (gehoorverslag, p. 7) na ontvoering door de Taliban in de maand 'Hut' (februari-maart 2012) (gehoorverslag, p. 6). Eveneens verklaarde hij vier maanden als bodyguard voor MP Amir Jan te hebben gewerkt voor zijn vertrek uit Afghanistan (gehoorverslag, p. 4). Zoals gesteld dateren de twee gepresenteerde dreigbrieven van mei en juni 2011, zijnde meer dan een half jaar voor de ontvoering en zelfs nog enkele maanden voor het opnemen van de functie van bodyguard voor MP Amir Jan door verzoeker. Waar verzoeker dienaangaande aanvoert dat wat betreft de chronologie van de gebeurtenissen met betrekking tot de dreigbrieven en de ontvoering, er niet voldoende rekening werd gehouden met het profiel van verzoeker die analfabeet is en die het moeilijk heeft om juiste data te onthouden, wijst de Raad erop dat de motivering steunt op exacte data die aangegeven zijn op de gepresenteerde dreigbrieven enerzijds en verzoekers argument dat hij juiste data niet kan onthouden dus niets ter zake doet en op het aangeven door verzoeker van periodes uit zijn leven anderzijds (vertrek: 2 dagen na vasthouding, vasthouding in maand Hut, de vier maanden voor vertrek uit Afghanistan als bodyguard voor MP Amir Jan gewerkt en in de derde maand ontvoerd), zodat ook hier verzoeker de hiaten in de chronologie niet kan vergoelijken met het feit dat hij analfabeet is en moeilijk exacte data kan onthouden.

Overigens blijkt uit de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen d.d. 25 juni 2012 dat verzoeker verklaart dat de Taliban hem eerst twee dreigbrieven stuurde, waar hij geen geloof aan hechtte en dat hij na een derde dreigbrief werd ontvoerd door de Taliban (vragenlijst CGVS, p. 2 en 3), terwijl verzoeker tijdens het verhoor op 6 september 2012 op het Commissariaat-generaal verklaart twee dreigbrieven te hebben ontvangen, waarbij hij de eerste brief naast hem neergelegd heeft en bij de tweede dreigbrief achterdochtig werd, zijn baas informeerde die verzoeker vroeg hem deze brieven te bezorgen om te vertalen en dat het incident, met name de ontvoering door de Taliban, onderweg is gebeurd (gehoorverslag, p. 6 en p. 8). Deze tegenstrijdigheid tast verder de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas aan.

Het is verder niet aannemelijk dat verzoeker geen informatie kan geven over de weg die hij en de chauffeur, na de ontsnapping van de plaats waar ze gevangen gehouden werden, terugnamen naar Jalalabad. Immers uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij met MP Amir Jan, waarvan niet wordt getwijfeld dat verzoeker deze persoon steunde in zijn campagnes en begeleidde bij verscheidene gebeurtenissen, vaak reisde door de provincie en uitstappen maakte. Onafhankelijk van het feit of verzoeker al dan niet in de provincie werd vastgehouden en de mogelijkheid dat hij gevangen gezet werd in een voor hem onbekend gebied, is het niet aannemelijk dat verzoeker geen enkel idee had over de richting van waar hij kwam en pas op Chauke Talachi wist waar hij was.

Verder stelt de Raad, samen met de commissaris-generaal, vast dat de door verzoeker neergelegde dreigbrieven en de brief van Amir Jan met de hand geschreven stukken betreffen die door eender wie,

waar of wanneer kunnen zijn opgesteld en dat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan. Waar verzoeker dienaangaande meent dat de verwerende partij er zich al te gemakkelijk van af maakt en dat op deze manier een asielzoeker nooit zijn relaas kan bewijzen wanneer hij documenten bijbrengt en de verwerende partij zonder meer stelt dat er geen geloof aan kan worden gehecht, zonder ook maar enig verder onderzoek te doen, dat dit niet getuigt van een zorgvuldige overheid, merkt de Raad vooreerst op dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in de mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen, dat uit hetgeen wat voorafgaat blijkt dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Ten overvloede wijst de Raad er ook op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing reeds aangaf dat de herkomst van de documenten niet kan worden nagegaan, waarmee hij aangeeft dat een verder onderzoek niet mogelijk is.

De overige motieven die betrekking hebben op verzoekers uitleg over de ontvoering, het gebrek aan informatie over de weg die genomen werd terug naar Jalalabad na de ontsnapping en de tijdsduur van dit traject en de ondernomen acties van Amir Jan of verzoekers familie na zijn ontvoering, worden op geen enkele wijze weerlegd, zijn pertinent en vinden steun in het administratief dossier. De motieven blijven derhalve onverminderd gehandhaafd en de Raad maakt ze tot de zijne.

Verzoeker maakt niet aannemelijk vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te vrezen.

2.5. Verder is het de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Verder wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit dient te worden afgeleid dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade en waaruit blijkt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen **alsook gezinnen** in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Uit het de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker, een volwassen man, een opleiding als schilder volgde in Jalalabad (gehoorverslag, p. 4), dat hij er ook werkte en dat hij daar familie heeft, zijnde een tante (gehoorverslag, p. 11) en zijn zussen (gehoorverslag, p. 4).

2.7. Derhalve dient te worden onderzocht of verzoeker over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier nl. Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Jalalabad (...)*", van 23 oktober 2012, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, oordeelt de Raad dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit genoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch dat het geweldniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat betreft het district Jalalabad, blijkt uit de informatie dat de situatie relatief rustig is. In Jalalabad bleef het niveau van het conflict-gerelateerd geweld in 2011 onder dat van 2010 en kende het district/stad Jalalabad sedert februari geen burgerdoden ingevolge het geweld in 2011, noch werden er significante vluchtelingenstromen gemeld. Uit de informatie blijkt verder dat op 26 januari 2012 de veiligheid van de stad Jalalabad en vier districten door ISAF (International Security Assistance Force) overgedragen werd aan het Afghaanse leger (Afghan National Army, ANA), maar dat gewapende opstandelingen actief blijven in de stad, getuige verschillende IED's (Improvised Explosive Device) die worden onschadelijk gemaakt en de doelgerichte moorden. Het rapport stelt dat ondanks de incidenten waarbij IED's ontploften, het in 2012 (januari – augustus) relatief rustig was in Jalalabad stad, dat de aanvallen in Jalalabad zowel in 2011 als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen tot doelwit hebben en deze aanvallen relatief weinig burgerslachtoffers hebben gemaakt, dat het erop lijkt dat de Afghaanse veiligheidsdiensten een redelijk goede greep hebben op de stad en de opstandelingen er over een beperkte operationele capaciteit beschikken alsook dat tot en met september 2012 geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen uit de stad werden gemeld. Concluderend wordt gesteld dat in 2011 veertig burgerdoden vielen bij één aanslag en in 2012 twee burgerdoden geteld werden bij één incident, dat de verschillende incidenten verschillende gewonden onder de burgers veroorzaakten, dat voor het overige de stad af te rekenen heeft met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit, dat complexe aanvallen een dreigement blijven, al lijkt het erop dat de ANSF dit fenomeen onder controle hebben gezien er meer aanslagen worden vrijdeld dan er effectief plaatsvinden. Het rapport wijst er nog op dat het veiligheidssparadigma van Jalalabad sterk lijkt op dat van de andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar), dat de criminaliteit het grootste probleem is, dat de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter controleert, dat het aantal aanslagen relatief laag is in steden, alsook het aantal burgerslachtoffers, dat de aanslagen, gericht tegen hoge profielen of een complexe aanval gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, eerder een hoge visibiliteit in de media als oogmerk hebben dan daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren.

Een specifieke passage in het Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Jalalabad (...)", van 23 oktober 2012, is gewijd aan de veiligheidssituatie op de weg tussen Kabul en Jalalabad. Deze informatie toont duidelijk aan dat het mogelijk is om van Kabul naar Jalalabad te reizen via een veilige route met weinig veiligheidsincidenten.

2.8. De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB specifiek gericht is op de stad/district Jalalabad in Afghanistan voor de periode januari 2011 tot en met september 2012. Deze SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Jalalabad analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok of het overzicht van de pers geciteerd in de *Civic-military Fusion Centre's Weekly Reviews* die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden en publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.10. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER